

43. A zwolaŕši swojich wučownikow džeše Jězus k nim: Zawěrnó praju wam, zo je tuta khuda wudowa wjacý čisnyla, dyžli wšitecy, kotřiž su mjetali do pokladnicy.

44. Přetož wšitecy čisnychu z toho, štož jim zbywaše; wona pak čisny ze swojeje khudoby wšitko, štož měješe, wšitku swoju žiwnosć.

STAW XIII.

Jězus praji, zo budže templ zapusćeny, wěšći wójny a wšelake horja, přescěhanja a žadławosć zapusćenja. Wo falšnych Khrystusach a falšnych profetach; po njebjeskich znamjenjach přińdže Syn čłowjeka w krasnosći, a na figowcu to spóznaja. Dokelž pak nichtó časa njewě, dyrbyja wšitecy kedźbni wostać.

A hdyž z templa džeše, rjekny jemu jedyn z jeho wučownikow: Mištrje, hladaj, kajke kamjenje a kajki twar.

Mat. 24, 1.

2. A wotmołwjejo džeše Jězus k njemu: Widžiš wšitke tute wulke twarjenja? Nje-wostanje kamjeń na kamjenju, kotryž by rozwaleny njebył.

Luk. 19, 44 a 21, 6.

3. A hdyž na Wolijowej horje so posydny, napřećiwo templej, prašachu so jeho wosebje Pětr a Jakub, a Jan a Handrij:*

4. Praj nam, hdy so to stanje? a kajke budže znamjo, hdyž počnje to wšitko so dokonjeć?

5. A wotmołwjejo poča Jězus k nim řećeć: Hladajće so, zo was nichtó nje-zawjedže.

Ef. 5, 6; 2. Thess. 2, 3.

6. Přetož mnozy přińdu w mojim mjenje prajicy: Ja sym tón (Khrystus), a zawjeddu mnohich.

7. Hdyž pak zaslyšiće wo wójnach a wójnskich powěsćach, njebójće so; přetož to dyrbi so stać, ale njeje hišće kónce.

8. Přetož wstanje lud přećiwo ludej, a kralestwo přećiwo kralestwu, a budža tu

a tam zemjerženja, a hlód. Spočatk bolosći budže to.

9. Kedźbujće pak na sebje samych. Přetož budža was radam podawać, a w synagogach budžeće bići, a před bohota-mi a kralami budžeće stać mje dla, jim na swědćenje.

10. A mjez wšitkimi ludami dyrbi so prjedy předować evangelium.

11. A hdyž was powjedu podawajcy, njerozpominajće doprjedy, što byšće řećeli; ale štož budže wam w tutej hodzinje date, to řećeć; přetož wy njejsće, kotřiž řećiće, ale Duch swjaty.

Mat. 10, 19;

Luk. 12, 11 a 21, 14.

12. Poda pak bratr bratra k smjerći, a nan syna, a powstanu džeći přećiwo staršim, a morja jih.*

13. A budžeće hidženi wot wšitkich mojeho mjena dla. Štóz pak wutraje hać do kónca, tón budže wumóženy.

14. **H**dyž pak wuhladaće žadławosć zapusćenja tam stojacu, hdžež (być) nje-dyrbi — štóz čita, njech zrozumi —, tehdy njech čí, kotřiž su w Judeji, čekaju na hory.

Dan. 9, 27; Mat. 24, 15; Luk. 21, 20.

15. A štóz je na třěše, njech njezlěze do domu, a njezastupi, zo by něšto wzal ze swojeho domu;

16. A štóz budže na polu, njech so njewróća, zo by wzal swoju suknu.

17. Běda pak ćežkožiwotnym a ćešacym w tych dnjach.

18. Modlće pak so, zo by so to w zymje njestalo.

19. Přetož w tutych dnjach budža tajke horja, kajkež njejsu byle wot spočatka stwórby, kotruž je Bóh stworil, hać do nětky, a wjacý njebudža.

XIII. 3. Wučownicy běchu mjez sobu wo wulkotnosći templa řećeli; a hdyž nětko Jězus na jeho zapusćenje spomni, cheychu radzi wjacý wo tom zhonić. K tomu zdaše so jim nětko na Wolijowej horje dobra přiležnosć być. — 12. Najčežše domapytanje je to, hdyž so krejni přećelowje abo stawy swójbje, kotřiž maju so wosebje lubować, so hidža abo so přescěhaju. Třoje domapytanja připowěda tu Knjez: domjace nje přećelstwa (r. 12), zle zawjedženja (r. 5) a přescěhanja zjawnych nje přećelow (r. 7).